

Р Е Ш Е Н И Е
№
гр.Перник, 14.03.2013 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, в публично заседание проведено на осми март през две хиляди и тринадесета година, в състав:

СЪДИЯ: СЛАВА ГЕОРГИЕВА

при секретаря И.И*** като разгледа докладваното от съдията административно дело № 63/2013г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно процесуалния кодекс.

Н.В.З.,*** е оспорил Заповед за прилагане на принудителни административни мерки № 10 000 от 14.01.2013г. на Началника на сектор ПП при ОД на МВР-гр. Перник. Със заповедта му е иззето свидетелството за управление на моторно превозно средство, поради отнети всички контролни точки.

С доводи за неправилност се претендира отмяна на атакуваната заповед. Твърди се, че контролните точки следва да се възстановят служебно от органа, тъй като жалбоподателят не бил уведомен за отнемането им и не е налице възприетото от органа фактическо основание за изземване на СУМПС.

Ответникът по жалбата-Началника на отдел "Пътна полиция" при ОД на МВР-гр. Перник чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. В пледоарията по същество застъпва становище, че атакуваната заповед е правилна и законосъобразна. Издадена е от компетентен орган в предписаната от закона форма. Подробни съждения излага в писмени бележки и моли жалбата да се отхвърли като неоснователна.

Административен съд-Перник, като съобрази събраните по делото доказателства, доводите на страните и след проверка на обжалвания административен акт по реда на чл.168 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Във връзка с възражението на ответника за допустимост на жалбата:

Обжалването на индивидуалните административни актове в това число и ПАМ се извършва по реда на АПК и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, т.е 14-дневен от съобщаването. В случая от представените и приети доказателства се установява, че жалбата е подадена на 15-тия ден и като такава се явява просрочена. Проблема в случая е, че в атакуваната заповед не е посочен пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. При това

положение съгласно чл. 140, ал. 1 от АПК срока за обжалване се удължава на два месеца и състава приема, че жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, пряко засегната от разпоредителния диспозитив и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Жалбоподателят към дата на издаване на оспорената заповед е притежавал свидетелство за управление на моторно превозно средство № 234523664 от 22.01.2003г.. Въз основа на съставени актове за установяване на административни нарушения по Закона за движението по пътищата срещу З. са издадени три наказателни постановления, с които са му отнети всички контролни точки. С наказателно постановление № 1153 от 28.07.2006г. издадено от началник група в сектор ПП-КАТ при ОДП-Перник въз основа АУАН № 1153 от 18.07.2006г. за движение със скорост над разрешената, за неползване на обезопасители колани и за неносене на свидетелство за управление на превозното средство на З. са наложени административни наказания "Глоба" по чл. 182, ал. 1, чл. 183, ал. 1, т. 1 и ал. 4, т. 7 от ЗДвП и са отнети 26 контролни точки. Наказателното постановление е връчено на 26.10.2007г. и не е обжалвано. С наказателно постановление № 2134 от 08.10.2007г. издадено от началник група в сектор ПП-КАТ при ОДП-Перник въз основа АУАН № 2134 от 19.09.2007г. за несъобразяване със светлинни сигнали е наложено административно наказание "Глоба" по чл. 183, ал. 4, т. 3 от ЗДвП и са отнети 10 контролни точки. Наказателното постановление е връчено на 26.10.2007г. и като неподлежащо на обжалване е влязло в сила. С наказателно постановление № 663 от 10.04.2008г. издадено от началник група в сектор ПП-КАТ при ОДП-Перник въз основа АУАН № 663 от 17.03.2008г. за несъобразяване със светлинни сигнали е наложено на З. административно наказание "Глоба" по чл. 183, ал. 4, т. 3 от ЗДвП и са отнети 8 контролни точки. Наказателното постановление е връчено на 22.04.2008г. и е влязло в сила. В това наказателно постановление е посочено, че към 11.04.2008г. на водача остават –минус 5 контролни точки /26+10+8=44, при максимален брой 39/.

От страна на административния орган в хода на административното производство е изготвена справка за констатирани нарушения по Закона за движение по пътищата извършени от жалбоподателя, в която са обективирани изброените наказателни постановления, с посочване на нарушената разпоредба на закона и отнетите контролни точки.

Изложената фактическа обстановка се възприема от представената и приета като доказателство административна преписка и въз основа на нея съдът намира от правна страна следното:

Със Заповед за прилагане на принудителни административни мерки № 10000/2013/14.01.2013г. Началникът на сектор ПП при ОД на МВР - Перник, на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП е разпоредил изземване на

свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя. Като мотиви в заповедта е изложил, че след извършена справка е установено, че на жалбоподателя са отнети всички контролни точки с влезли в сила наказателни постановления и загубено право да управлява МПС.

Съгласно чл. 172 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат с мотивирана писмена заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон. Съгласно Заповед № Из-1393/09.08.2007г. на Министъра на вътрешните работи, служебно известна на съда, началниците на структурни звена "Пътна полиция" при ОД на МВР са упълномощени да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки(ПАМ). С оглед на горното, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от административен орган с териториална и материална компетентност и не е налице отменително основание по чл. 146, т. 1 от АПК.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден в надлежната писмена форма и в него се съдържат изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, противно на доводите на жалбоподателя за обратното. При излагане на фактическите и правни основания за издаването ѝ, административният орган се е позовал на Справка за контролните точки на водача, в която са цитирани номерата на наказателните постановления, от които произтича задължението на водача. В тези случаи, когато мотивите на един административен акт се съдържат в друг издаден във връзка с него документ, който административният орган е възприел, липсата на мотиви в самия административен акт не съставлява нарушение на чл. 59, ал.1 и ал. 2, т. 4 от АПК. С оглед на гореизложеното, съдът намира, че обжалваната заповед е издадена в надлежната писмена форма и в нея се съдържат съществените реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Процесният индивидуален административен акт е издаден, след изясняване фактите и обстоятелствата от значение за случая. В съответствие с разпоредбата на чл. 61, ал. 1 от АПК заповедта е съобщена на жалбоподателя, което е удостоверено с подписа му. С оглед на това не се открива отменително основание по чл. 146, т. 2 от АПК.

Приложимата хипотеза, посочена в административния акт е нормата на чл. 171, т. 4 от ЗДвП, съгласно която за осигуряване на безопасността на движението се налага като принудителна административна мярка изземване на свидетелство за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 154, ал. 4 от ЗДвП. Последната разпоредба предвижда задължение на водач, на когато са отнети всички контролни точки, да върне свидетелството за управление в съответната служба на МВР, тъй като губи придобитата правоспособност. По делото не се оспорва, че водачът е "върнал" свидетелството си за управление на МПС при връчване на оспорваната заповед. Освен правното основание за налагане на принудителната мярка, в заповедта е посочено и фактическото

основание за издаването ѝ-влезли в сила наказателни постановления. С оглед на гореизложеното, съдът намира за неоснователни твърденията на жалбоподателя за необоснованост на оспорваната заповед.

В настоящото производство се развиват доводи за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в неуведомяване за отнемане на всички контролни точки. Такава разпоредба е съществувала в чл. 5, ал. 3 от Наредба № I-139 от 16.09.2002г., отм. бр. 4 на ДВ от 15.01.2008 г., в сила от 15.02.2008 г. - да изпрати писмено съобщение на водача за отнемане на 2/3 от контролните му точки. Писменото уведомление има информативен и предупредителен характер, то е самостоятелно процесуално действие и не е част от процедурата по прилагане на принудителната административна мярка, която както бе казано по-горе, се издава и изпълнява незабавно. От друга страна жалбоподателят във всеки един от случаите е бил уведомен за отнетите му контролни точки с издаване на наказателните постановления и е могъл да защити правата си чрез обжалването им или чрез допълнително обучение с цел частично възстановяване на броя на контролните точки. Следва да се вземе предвид, че съгласно чл. 7 от Наредба № Из-1959 от 27.12.2007г. /отм./ за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат точки информация за броя на наличните контролни точки се предоставя след подаване на заявление от водача на МПС и след заплащане на държавна такса. Видно от събраните в хода на делото доказателства такова заявление не е било подавано от оспорващия, а и не се твърди обратното.

Неоснователни са възраженията на оспорващия за материална незаконосъобразност на оспорената заповед. В хода на съдебното производство се представиха, описаните в справката наказателни постановления от 2006г. до 2008г.. В съответствие с нормата на чл. 3, ал. 2 от Наредба № Из-1959 от 27.12.2007 г. в НП № 663 от 10.04.2008г. е вписан размера на оставащите контролни точки, а именно, че на водача остават – /минус/ -5 контролни точки. При аритметичния сбор на контролните точки, отнети с посочените по-горе три наказателни постановления, се установява, че те са точно -5 точки към 11.04.2008г.. Както бе споменато по-горе наказателните постановления не се обжалвани и същите са влезли в сила на посочените в тях дати, видно от изявленията и на двете страни, поради което притежават презумптивна материална доказателствена сила, която не е оборена в процеса.

Другото възражение на жалбоподателя се свежда до служебното възстановяване на контролните точки до първоначалния максимален размер. Разпоредбата на чл. 158, ал. 1, т. 2 от ЗДвП разписва, че броят на точките за потвърждаване валидността на свидетелството се възстановява

чрез частично увеличаване с 1/3 от първоначалния брой точки след преминато допълнително обучение, но не повече от веднъж за срок от 1 година и служебно, до максималния размер, 2 години след последното нарушение, за което на водача са отнемани точки. Съгласно чл. 157, ал. 5 от ЗДвП лице, което е загубило правоспособност да управлява МПС в резултат на отнемане на всички контролни точки, има право отново да бъде допуснато до изпит пред съответните органи за придобиване на такава правоспособност, но не по-рано от 6 месеца от датата, на която е върнато свидетелството

При тази законова регламентация, възстановяването на контролни точки се извършва по реда, предвиден в чл. 158 от ЗДвП и НАРЕДБА № Из-2539 от 17.12.2012 г. за определяне първоначалния максимален размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение. Граматическото, логическо и систематическо тълкуване на нормите на чл. 158, във вр. с чл. 157 от ЗДвП налага извод, че възстановяване на контролните точки е допустимо при частичното им отнемане, до първоначалния максимален размер, но не и в случаите на пълно изчерпване на определения им лимит, съгласно чл. 157, ал. 4, вр. с ал. 3 и ал. 1 от ЗДвП. В последната хипотеза, водачът губи придобитата правоспособност и възстановяването ѝ може да стане единствено по реда на чл. 157, ал. 5 от закона, т. е. с полагане на изпит за придобиване, но не и посредством някой от способите за възстановяване на частично отнети контролни точки. Нелогично, житейски неиздържано и правно абсурдно е да се приеме, че при частично отнемане на контролни точки водачите са длъжни да преминат през допълнително обучение, а при изчерпване лимита на контролните точки и загубване на правоспособността за упражняване на дейността, правата им могат да бъдат служебно възстановени с изтичане на 2-годишен срок. Според разбиранията на състава "служебното възстановяване" по чл. 158, ал. 1, т. 2 от ЗДвП има в превид, че лице, което е загубило правоспособност да управлява моторно превозно средство, както е в случая и след като е върнало свидетелството си за управление, има право отново да бъде допуснато до изпит пред съответните органи за придобиване на такава правоспособност и при това положение служебно ще му бъде издаден контролен талон с възстановени контролни точки. В подкрепа на този довод е и НАРЕДБА № Из-2539 от 17.12.2012 г. за определяне първоначалния максимален размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото

нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение, като в чл. 17, ал. 2 е разписана забрана, че не се приемат за допълнително обучение водачи, на които са отнети всички контролни точки.

В случая свидетелството за правоуправление е иззето на 14.01.2013г. и жалбоподателят ще има право не по-рано от 6 месеца от датата, на която е върнато свидетелството да бъде допуснат до изпит. С влизане в сила на наказателното постановление от 22.04.2008г. жалбоподателя е загубил придобитата правоспособност и е бил длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи.

Наложената едва през 2013г. принудителна административна мерка, с която е иззето свидетелството за правоуправление при наличие на всички основания за налагането и още към 2008г. не прави действията на служителите на МВР незаконосъобразни, въпреки, че с продължителното си бездействие са допуснали неправопособен водач да управлява пътно транспортно средство по пътищата отворени за обществено ползване.

Наведените доводи от страна на жалбоподателя са напълно неоснователни. Отнети са му всички контролни точки, не е върнал доброволно свидетелството си за управление на МПС, поради което са налице предпоставките за налагане на ПАМ и административният орган законосъобразно е осъществил представените му правомощия за налагането ѝ.

Оспорваната заповед е материално законосъобразна, при издаването ѝ не е допуснато съществено нарушение на административно производствените правила, същата е в съответствие с целта на закона и следва оспорването да бъде отхвърлено.

Въз основа на изложеното и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, когато оспорването бъде отхвърлено подателят на жалбата заплаща всички направени разноски по делото. В случая, процесуалното представителство на административния орган в съдебното производство е осъществено от юрисконсулт и се дължи юрисконсултско възнаграждение в минималния размер-150лева, предвиден по чл. 36, ал. 2 от ЗА, във връзка с чл. 8 и чл. 7, ал. 1у т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, което следва да бъде заплатено от жалбоподателя.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдия при Административен съд Перник

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на Н.В.З.,*** срещу Заповед за прилагане на принудителни административни мерки № 10 000 от 14.01.2013г. на Началника на сектор ПП при ОД на МВР-гр. Перник.

ОСЪЖДА Н.В.З*** да заплати разноси в размер на 150лева на ОД на МВР-Перник.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението му до страните чрез Административен съд Перник до Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ:/п/